

Advent 1. hete

Vasárnap

A esztendő: Iz 2,1-5; Róm 13,11-14; Mt 24,37-44

Az Egyház bárkájában

Mert amint a vízözön előtti napokban csak ettek és ittak, nősültek és férjhez mentek, egészen addig a napig, amelyen Noé bement a bárkába, és nem is gondoltak rá, amíg el nem jött a vízözön és el nem ragadta mindnyájukat: így lesz az Emberfia eljövetele is.

Nem azt mondja az Úr Jézus, hogy Noé korában az emberek loptak, csaltak, hazudtak, paráználkodtak és gyilkoltak, hanem hogy ettek, ittak, nősültek és férjhez mentek. A vízözön mégis elpusztította őket. Nem azzal vétkeztek, amit tet-

tek, hanem azzal, ami tetteikből hiányzott, hogy Istent csendesen és egyetemesen kihagyták az életükből. Az önfenntartás és a fajfenntartás napi rutinja annyira elfoglalta őket, hogy elmulasztották a leglényegesebbet: annak keresését, hogy mi okból és mi végett vagyunk a világon. Ezzel pedig visszazuhantak az öntudatlan állat szintjére, s olyan világot hoztak létre maguk körül, amelyben nem lehetett többé emberként élni. A vízözön tehát nem a sértett Isten pusztító bosszúja, hanem a létezés végső célját feledő emberiség önpusztító, saját értelmetlenségek tengerébe belefulladó életformájának képe.

Ma is Noé korát éljük. Vigyázzunk a statisztikákra, illetve a mögöttük működő, a nyíltan hangoztatott vagy csak sugallt ideológiára, hogy amit a többség csinál, az a jó. Legyünk óvatosak azokkal a kijelentésekkel szemben, amelyek folyton azt kérik számon az Egyháztól, hogy miért nem alkalmazkodik jobban a modern világhoz. Ha Noé azt

tartotta volna fontosnak, hogy alkalmazkodják a környezetéhez, nem menekülhetett volna meg, s nem maradt volna élet a földön. Ha a názáreti Jézusnak az lett volna a célja, hogy megfeleljen kora vallási és politikai elvárásainak, nem tudta volna hitelesen kinyilatkoztatni az Atya szeretetét.

Urunk, kérünk, adj erőt, hogy merjünk akár neveltség tárgyává is válva bárkát építeni, olyan családi otthont, plébániai és kolostori közösséget, szeretetszövetséget létrehozni, amelyben nem a világ értékrendje, hanem Te vagy az Úr; amely nem süllyed el a szennyes árban, hanem a széllel és a hullámokkal dacolva fennmarad, és eléri az örök partokat. Légy velünk és szenteld meg bárkánkat, amellyel útra keliünk az új egyházi év kezdetén, várva, hogy a Galamb, a Lélek elhozza nekünk az új ég és új föld olajágát!

Advent 1. hete

Vasárnap

B esztendő: Iz 63,16b-17. 19b. 64,1. 2b. 3-8;

1Kor 1,3-9; Mk 13,33-37

A szentmise útja

Legyetek tehát éberek; nem tudjátok ugyanis, mikor jön el a ház ura, este-e vagy éjjélkor, kakasszókor vagy reggel; hogy amikor váratlanul eljön, alva ne találjon benneteket.

Ahhoz, hogy lelkileg éberek tudjunk maradni, nagyon hasznos, sőt szükséges, hogy szívből átérezzük méltatlanságunkat. A már-már kétségbeesett kiáltás, amely lelkünk mélyéből előtör, úgy állít minket Isten elé, amint vagyunk, hálátlanságunk és nyomorúságunk fájdalmas, mégis felszabadító

pőreségében. Belátjuk, hogy mindent eltékozoltunk, amit az atyai házban kaptunk, vagy legalábbis képesek lennénk érzéki vágyaink, mohó kívánságaink kielégítése kedvéért minden menyeyi ajándékról s akár az örök életről is lemondani, ha Isten különleges kegyelme meg nem óvna minket. Ehhez a nélkülözhetetlen belső, kegyelmi tapasztalathoz azonban nem szükséges végigjárunk a hűtlenség, elzüllés, kiégettség pokoli bugyrait, csupán lelki intelligencia és egy kis alázat kell hozzá. Csak ebből a tapasztalatból fakadhat az a fajta őszinte hálaadás, amelyről Szent Pál beszél a mai szentleckében.

Ez a szentmise útja. Az alapállás, amellyel az Úr misztériumaihoz közeledhetünk, méltatlanságunk beismerése. Azáltal válunk alkalmassá Krisztus titkainak megünneplésére, hogy belátjuk és megvalljuk: vétkeztünk és nem vagyunk méltók. De nem ragadunk le saját magunknál, hanem átadjuk magunkat a liturgia sodrásának, s ahogy szí-

vünk egész figyelmével egyre jobban Isten felé fordulunk, hűtlenségünk miatti fájdalmunk lassan a hűséges Istentől való megajándékozottság boldogító örömévé alakul át, míg csak a prefáció, a nagy hálaadó ének után, az átváltoztatás pillanatában el nem jön maga az Úr, hogy beemeljen bennünket isteni életének szentháromságos közösségébe.

Az adventi szent időszak kezdetén arra kérünk, Urunk, taníts meg az imádságnak erre a lelkiületére! Taníts meg jogosnak vélt igényeinken és elért eredményeinken túl meglátni, hogy minden, amink van, ajándék, amelyre méltatlanok vagyunk s amelyért hálával tartozunk. Taníts meg egymásra figyelni és várakozni, mert hogyan is tudnánk Rád figyelni és eljöveteledre éber szívvel várakozni, ha egymásra nem figyelünk és nem várakozunk, s ha egymásért nem tudunk hálát adni?

Tartalommutató

Az Egyház bárkájában	7
A szentmise útja	10
Világösszeomlás	13
A kegyelem idejét éljük	16
Részvétel Isten benső életében	19
Az Egyház lényege	22
Sziklára építeni	25
Együtt kiáltunk Jézushoz	28
Isten megrendült szívvel szeret	31
A Szentlélek megtisztít	35
Isten ideje	38
Isten cselekszik bennünk	41
A csüggedt szívűek szolgálatában	44
Ami az Ószövetségből nézve láthatatlan	47
Isten igájában	50
Megalkuvás nélküli küzdelem	53
Az Egyház jövője	56
Keresztelő János és Illés	59
Legyetek ti is türelmesek	63
Öröm és béke Isten jelenlétében	66
A szentség útja	69
Átokból áldás	72
Isten akaratának teljesítése	75
Az irgalmas Eljövendő	78

Új világrend	81
A szeretet tanúságtétele	84
Életünk adventi megpróbáltatásai	87
Amit az Úr tesz értünk	90
Jézus közelsége	93
Lelki családfánk	96
Isten igazsága és a mi igazságunk	99
Jessze gyökere és sarja	102
Isten jelei	105
Szerelmünk közelít hozzánk	108
Velünk is nagy dolgokat művelt a Hatalmas	111
Az irgalom ideje	114
Önmagunkat ajándékozni	117
Isten gyermekeinek karácsonyi öröme	121
Ég a földre, föld az égbe	124
Menjünk Betlehembe!	127
Karácsony misztériuma, Isten szeretetközössége	130
Menekülés a pogány világból	133
Szeretetünk megtisztítása	136
Otthon lenni Istennél	140
Az első vértanú	143
Az Élet tanúja és hirdetője	146
A betlehemi Krisztus-gyilkosság	149
Világosságban élni és szeretni	152
Az egész világ megváltásra szorul	155
Minden órával közelebb az örökkévalósághoz	158
Életadó áldás	161
Aki igent mond Isten hívó szavára	165
„Kegyelemmel teljes”	168